

иклъ. Но осъщаше че, ако и да имаше вече отвращение отъ тази женѣ, бѣше въ прѣмъждіе да ся не вдаде на волятъ ѝ. Осъщаше че ако тази жена му кажеше още веднѣжъ: „Ела!...“ можеше негли да иде подиръ ѝ до край свѣтътъ, и, като притиснеше совѣстьтъ отъ желѣяніето за майкѣ си и за Полшѣ... можеше да му ся стори че ще може да живѣе честитъ съ неѣ.

Графинята неможѣ да го цѣлуни, защото ѣх отблъснѣ съ двѣтъ си рѣцѣ, и извика съ гласъ прозрителенъ: — Полшо!... Майко!... Тронскый!... А послѣ впуснѣ ся та ѣх сграбчи прѣвъ срѣдъ снагѣтъ ѝ и ѣх дигнѣ, като перо, въ обитіята си, и като подскокнѣ съ неѣ на зидѣтъ надъ езерото, гледаше по прѣмѣнно ту неѣ ту ревущитѣ вълмы на езерото. И видѣ му ся тогазъ хубава до неисказваніе, като бѣше ся просипала косата ѝ та го біеше чакъ долу въ краката му. А тя ся не въспротиви, нито ся пемѣчи да ся отърве, нито извика; защото мышцѣтъ му бѣхѣ твърдѣ ѣкы и той бѣше ѣх стиснѣлъ силно като съ желѣзны клещы. Тя ся притискаше о сърдцето му, което като тунаше